

[ROCZNICA *sb f*

o *prawdopodobnie jasne (tak w roczny).*

sg A rocznicę. ◇ pl N rocznice. ◇ A rocznice.

Sł stp w innym znaczeniu, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

1. Uroczystość mająca miejsce w rok po czyjejs śmierci; anniversarius(-a, -um) dies a. festum a. sacra, annuae caerimoniae, annuae sacra a. solennia Cn: Oćiec potym wczyniwłzy ten Teftátament/ dokończył żywotá fwego. [...] Vczyniwłzy obchod oycu wczćiwly/ tákież y rocznicę: ftáwił lię Andolon ćicho według brátá fwego Ampedoná *HistFort* Kv; Henryk Cefarz vmárł [...] zoftáwuiąc swoię oblubienicę nie dotykáną wteyże Pánieńfkicy czyftości [...]. A gdy Konrad ná Cefarstwo wftąpił/ oná rocznice zá meżá fwego ftprawuiąc/ [...] ná żywot zakonny y Pánieńfki od Biskupá poświęcona [...] ieft *SkarŻyw* 209.

2. Jednoroczne zwierzę domowe płci żeńskiej: Ku násiedzeniu kokofzy nalepfze rocznice ábo dwuletnie bo ktore ftárłze/ [...] te lepiej się dla nołzenia iaiec godzą. *Cresc* 1571 581 (*Linde*).

Synonim: 1. anniwersarz.

LWil